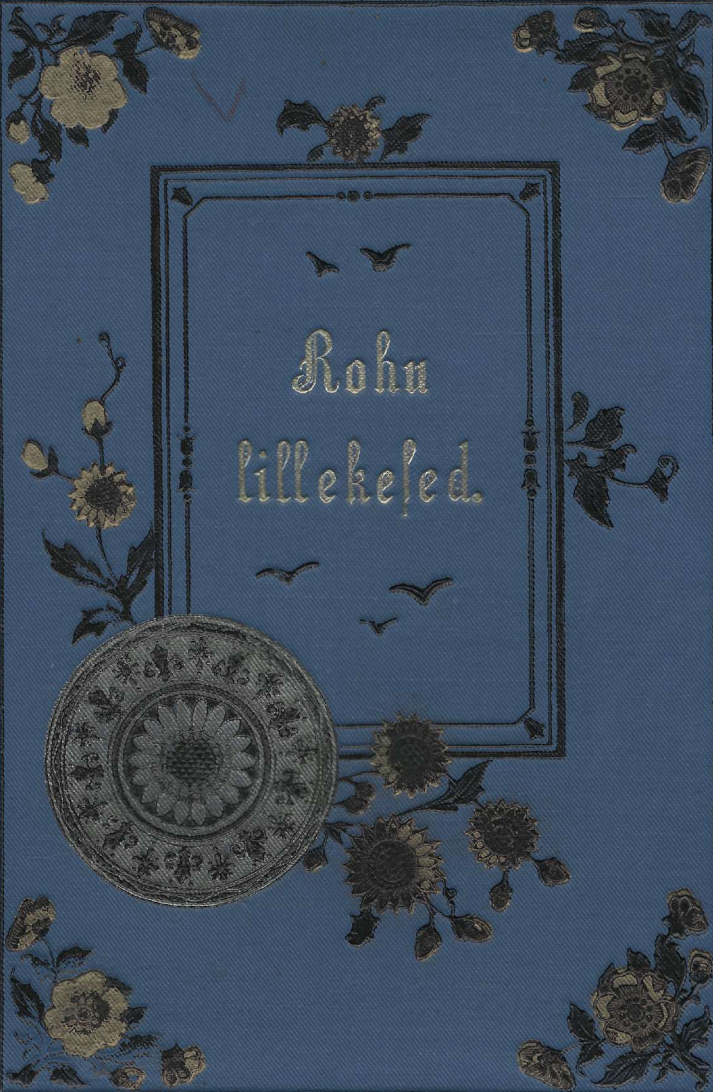

Roku
lillekesed.

523310

Rohu lillekeled.

Kuuletanud

B e l m i.

Surjewis.

Trükitud R. U. Hermann'i kirjadega.

1894.

Дозволено цензурою — Юрьевъ, 24 сентября 1893.

Ar 894
Ederberg

AR Fr R Kreutzvaldi
— m. ENSV Riiklik
Reematukogu

41672

Keiuule
Aino Tammi
mälestuseks
Helmi.

13. Keina K. jr. 1896.

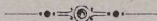
The
 first
 and
 the
 last
 of
 the
 world

Soowituseks.

Kui rohu lillekesed kaswasiwad
Mu laulud waiksel wiihil ülesse,
Kui arad õiekesed awasiwad
Had pungi wiimaks päewawalgele.

Chk kaduwad ka needgi lillekesed,
Heid Looja siiski lasknud kaswada;
Had sinu oma elu osalised:
Heid wõta wastu, armas isamaa.

Kodu.

Mis maa siin laias ilmas
On parem asupait,
Kus palawas kui külmas
Sul kodu wilu, wait?
Mis on kui wäikest wõja
Sind toitud armuga,
Kui oma pärisõja
Sind wõtnud warjata?

See on, mis end ei laje
Ka wõõrjil unusta:
Su wanemate ase,
Su armas isamaa,
Kus kümne köidikuga
Su kodu kinnitud,
Kus saja sidemega
Sind jaatus sidunud.

Kuid üks kord pead jätma
Kõik, mis ja armastad
Ning rändjana siit rutma
Kui kõik su wanemad.
Sest waata taewa poole,
Kus jäädaw kodumaa;
Kõik anna Issa hoole,
Siis leiad rahu ja.

Mu Gestiina.

(Ühe Rootsi laulukese äratusel sündinud)

Mu Gestiina, ju haljal murupiinal
Ma lapsepõlves olen mänginud,
Mu Gestiina, ju emalikul rinnal
Sai Loojast mulle aje valmistud.
Kuis võiksin elades sind unustada,
Mu aasarikas, õitjewe ijamaa.
Sa oma last võid küllalt rõõmustada
Su põhjaloomu waitje iluga.

Siin lehib luule, aega helendama,
Mis wajund minewiku sülesje,
Siin olen õppind lootma, armastama
Ja taewa poole waatma ülesje;
Sa kaunistasid lapselikku mängi,
Mull' andsid kodupaiga warjawa.
— Oh, leiaksin ka wiimast rahusängi
Su waitjes hõlmas, püha Gestiina!

Kangel.

Su poole, armas iimaa,
Mu jüda igatseb,
Kus hella häälekõlaga
Kuld-keel mull' kõneleb.

Eht siingi kaunis kewade
Ja taewas sinaja,
— Ma siisgi wõõras wõjute
Wõõrala pinnala.

Isamaa.

Õestimaa, mu isamaa,
Seisad meeles mul.
Ehk küll wäike oled ja,
Kuuljust pole sul.

Kaswasiu ju kalmulla,
Wäike wõjute.
Audsid mulle armuga
Elu-aseme.

Toitsid hella emana
Dma lapsukest,
Kaswata sid kangelja
Wäikest wäetikest.

Hoiad mind, mu isamaa,
Eks ülewal.
Saaksin kord ka hingata
Sinu mäta all.

Kall.

Kus on su kewade kaduud,
Mu armas isamaa!
Kus jäänud su lehkawad lilled,
Mis hilja kandjid sa?

Küll luulelik lootus su lastel
Lõi põue paisuma, —
Kas suwi on soojale jõudnud
Sull' wilja walmima?

Küll ehtis mind kewade kaunis,
Küll hiilgas mu laste film,
— Kuid häkisti heledalt kattis
Mind härmatus, kõle ja külm.

Mu kewade kallima ehte
Wõim waljusti riisunud!
— Puu kannab weel wähedat lehte,
Kuid õied on külmanud.

Ei saa.

Ei saa väike võime
Kauniks kuusets kasvada,
Kui tal võtnud külma vägi
Eluõimu hävita.

Ei saa lahke lillekene
Õrnal ilul õitjeda,
Kui ei paista päikse-kiire
Pungakesi puhkema.

Ei saa iial Eesti jugu
Tugewaniaks elu teel,
Kui tal puudub waga jüda,
Armastus ja kindel meel.

Hoidkem võimjaid warandusi
Wäsimata hoolega!
Hüüdkem waga waimu-elu
Unumijest ärkama!

Büüd.

Au Eesti rahwa sugu,
Mits oled langenud
Sa esimesest armust,
Kord elul ilmutud?
Mits kannab kurtus leina
Su pärast isamaa?
Mits emakeele helin
Su pääle-kaebaja?

Mits on su parem püüe
Mii kurwalt kadunud?
Su hool ja palehigi
Kõik põrnu pillatud?
Mits võimul walewõja
Su oma sugu jeeft,
Su sündimise õigust
Müüb läätsje-leeme eest?

Ei ütsgi wõõras wägi
Sind saatnud langema,
Su oma süüde läbi

Sa wõitled jurmaga.
Lõõ wustu oma rinda
Ja pattu kahetse,
Et ärtaks uuest' üles
Arm uuel' elule.

Kus palaw nooruspõli
Sind jaatnud ekjima.
Sääl mehemeele mõjul
Sa wiga wäheenda.
Et elukool hind walmind,
Sa näita ilmale!
Kes elu eest ei wõitle,
Ta wäärt ei ole jee.

Sa eluwõimnu hoia
Ring usku kindlaste!
Muuhnuft ohwriks anna
Sa armastujele!
Mu rahwas, jõelu wälja
Kord heina, hagana,
Et sinu wili jelgelt
Kui tuld wõits hiilgada!

Oh, et ja taewa poole
Ei wäsiks waatama,
Kust abi ilmub jälle,
Kui aeg on aidata!

Ming kui ju elupäewad
Peaks loetud olema,
Siis seisja, wõitle wahwast',
Et auuga langed ja!

Ei paista muidu päike,
Ei juwi sooja too,
Kui armastuse läike
Ei elu uueks loo.
Siis ainult haljendama
Lööb Eesti ijamaa,
Kui armus emakeele
Sa lasjed. kõlada.

Miks ?

Miks wangištawal sunnil
Ma pean waitima,
Kui tōsiemal tunnil
Peaks hūüdma palwega.

Ma walufamat wiga
Ei tohi ilmuta.
Mu hūüde halem heli
Peab surma suituma.

Tunne!

Sa oma kilpi hoia,
Mu Gesti isamaa!
Ust, armastus ja lootus
Sind kaitsku lõpmata.

Su üle tormid tõusnud
Ja wangistawad wäed.
Sind elul siisgi hoidnud
Weel taewa Iha käed.

Ta poole pead ja waatma,
Ta pääl' end rajama!
Ta üksnes kindel kalju,
Mis ei wõi kõikuda.

Sügise.

Su juwi mööda läinud,
Mu armas ijamaa.
Sind langend lehed katnud
Kui lendwa kullaga.

Nii kurwalt päikse kiired
Su pinnal paistawad,
Nii haledalt ta wiired
Sind wahest waatawad.

Küll laulab lahtel keelel
Weel mõni linnuke,
Kuid kewadene kõla
Dn kadund kaugele.

Dh, hale leinaheli
Su õhus heljumaz!
Dh, mustjas murepilwe
Su pinda pimestas!

Ta wangistawal wilul
Sind katab, ijamaa.
Kas kewadijel ilul
Weel jatkjad ärkada?

Aeg annab arutust.

Kas tunned Gesti sugu,
Et kantud kalmule,
Su lootus luuleline,
Su kena kewade?

„Aeg arutust saab andma“
Kord laulis Koidula.
Ta nägi luulewõimul
Sind kauniks kaswama.

Ta palmis lillepärge
Sull' hellal armukäel.
Kas täitsid laulja lootust
Ka armastuse wäel?

Aeg arutust on andnud;
Mis tume, selgib nüüd. —
Oh, aga omal õlal
Sa kannad rasket süüd.

Sa ehitasid koja
Mii kauni kullase:
Oh, aga alust panid
Sa liiwa põhjale.

Sa unustasid seda,
Kes kõrgem kaitseja:
Su oma süü, see saatis
Su koda kõikumata.

Kui tõusis tuulehoogu,
Wihm woolas rängaste:
Siis langes sinu koda
Ja juur ta lang'mine.

* * *

Ju waitib maru wõimus,
Silm suudab seleta.
Kas wajud wäsimuses
Müüd unel unuma?

Mu Eesti rahwa jugu,
Pääd üles tõsta ja!
Silm waatku taewa poole:
Uut koda alusta!

Sa raja kindlal kaljul
Kõik ehituse töö;
Ei jeda woolas wesi,
Ei tuul siis maha löö.

Su Jumal on see kalju,
Mis sejab kindlaste,
Mis kannab kangel wõimul
Su koja aluse.

Kui wõtad jellel kaljul
Sa koda ehita,
Siis aeg jaab aru andma
Sull' kõige kaunima.

Isanda pääle ehita koda.

Kas oled mõistnud mind, mu Gesti jugu,
Kui wagadusele sind hüüdsin ma?
Kas mälestad weel, kuda laululugu
Sind Jumalale püüdis juhata?

Küll sõgedad mu sõnu püüdnud pöörda
Ning tolmu jisse maha tallata,
Kuid lae laimatus ajamerde weerda,
Küll tõde wiimati saab tõusema.

Kes ije hinges Jumalat ei kannu,
Kuis mõiks see mõista teiste usu meelt.
Kes tõele meelega fiin auu ei anna,
See kurjasti on lahkund õigelt teelt.

Gest hüüan uuest': ole waga, wahwas
Kõik kurja ärawõitma hääga!
Ei saa sest küll, mu armas Gesti rahwas,
Et ristirahwa nime kannad sa!

Sa ehita Jehoowa pääle koda,
Ta pääle looda, teda armasta!
Ei kardada ja siis walekeelte oda,
Mis kurjasti sind püüdwad laimata.

Kui wõtad Jumalale järgest' anda,
Mis tema oma: südant hingega,
Siis mõistad ilmas rõõmu, kurbdust kanda
Ning õigust muidugi saad tegema.

Hüäl.

Miks kõlab sulle Gesti jugu
Mii härdalt hoiatuse hüäl?
Miks laulab luule kurba lugu
Su minewiku hana pääl?

Kord kuulsin karmilt wõõra keele
Su üle sõnu üttema,
Mis haawasiwad Gesti meele,
Mul põue põhjas hingawa.

Ma olin alles noor sel ajal,
Ei wõinud wanal' wastata.
Kas ükskord eluteade najal
Saaks wabandused walmima?

Ju aastad lendes mööda läinud,
Mull' mõnda näitnud Gesti ilm.
Oh, wähe auu ta omal teinud!
Ei rõõmu jellest näinud film.

Oh, ajaweerel oleks wõinud
Küll kümme korda küsida:
Ehk oled ise tõeks teinud,
Mis pidin laimuks pidama!

Kas see on minu Gesti rahwas,
Kes truudust tajub laimuga,
Kes waljul waidlemisel wahwas,
Mis ustawust wiib uinuma!

Miks maad ei anna, Gesti fugu,
Sa wenna armastujele?
Oh, oma a u u jt pea enam lugu
Ming hoia jeda hoolfaste!

Su auu ou juurem wara ilmaš :
Sa jeda mehe meelega
Mii mõõra, kui ju oma filmaš,
Miu Gesti rahwaš, iilenda!

Malwa!

Miks wõrgutada wale paelu
Sa andsid ennast, Gestimaa!
Ja kaswatand sull kirstu naelu
Su ärkand waimueluga.
Ja jalaseeme wõttis wõimu
Ja wõsus wiimaks walgele;
Ja katti lõikas elulõimu,
Sind jaatis hädas häbisje.

See oli sinu suurem wiga,
Et unustasid Jumala.
Ei ühel rahwal pikka iga,
Kes elab ilma temata.
Kas ehitus wõib korda minna,
Kui tema pole töödega?
Kas kaitses kessi kindlat linna,
Kui ta ei wõta warjada?

Seft hüüa uuel wõimul tööle
Sa oma poegi, Gestimaa,
Ja waimumõõka pane wõõle,
Et wale sind ei wõrguta!
Et kindlad oleksid su kojad,
Et kangel kõlaks hüüdja hääl,
Et seisaksid iu wahwad pojad
Kui wahimehed müüri pääl!

Kewade wõitlus.

Kas tuled sa jälle, oh kewade?
Su algasid talwega wõitluse.
Su langewad lagedal lumemäed,
Kuid küllalt on siisgi weel lund ning jääd.

Ei üksigi küll wõitu saa waewata;
Kes wõitu siin ihkab, peab wõitlema.
Sest wõitle nüüd wahvasti, kewade,
Kõing ajuta õiek'sed aajale.

Su kuningas külm on ford kadumas,
Kes maapinda waljusti wangistas:
Sest päikese paistega, kewade,
Nüüd julata isamaa südamel!

Pööre.

Külm tali kõndis väljas
Ning kõitis isamaad ;
Dal lumemantel seljas,
Dal mõimud wägewad.

Kuid lageda ning hie
Siis päike soojendas,
Sääl lõhtes lume riie
Ning kõis on kattemas.

Sügisel tundmus.

Karl Gerok'i järelse.

Sale päikje läige!
Taewas helkija!
Lahkund õnnepõlwe
Waikselt leinab maa.

Wiimselt lillekehest
Langeb wäsinud
Wiimne lehekene
Elast muljutud.

Kuldne kadumine
Kõnnib metsala.
Surmgi näitab mulle
Magus olema.

Sügisel mõtted.

Sügisel, sügisel,
Kannad oied hauale!
Mis on meeli lahutand,
Südanit suwel rõõmustand,
Pühandad kõik põrmule,
Sügisel!

Kannata, kannata
Sügisel ning looda ja!
Loodus langeb unele
Lumewaiba kattesje.
Kewadel saab ärkama.
Kannata!

Ülesje, ülesje
Tõsta filmad inime!
Kui sind elu kurwastab,
Põrnu sisse wajutab,
Waata usus julgeste
ülesje!

Sulle ka, julle ka
Tuleb ford siit lahtuda.
Looja pannud tallele
Sull'gi lille jaatuje.
Sügije saab tulema
Sulle ka.

Glule, elule
Ärkad siisgi uueste.
Raunimalt pead kasvama,
Uuel ilul õitsema,
Kui sind hüüdnud kowade
Glule.

Jõulu öö.

Oh Jõulu öö, ja waike, püha,
Kes awad taewa wärawad,
Meid lased Iha heldust näha,
Meil tema armu ilmutad.

Mis karjastele ingli hääl
Kord Jumal lastis kuuluta,
See kõlab tuhatkordsel keelel
Müüd kiites üle ilmamaa.

Oh walguš pimedamail kuudel,
Sul taewasära sädemed!
Sa jüütad kaunil jõulupuudel
Küll küünlad sajad, tuhanded.

Sa pühatotta wägewaste
Müüd jaadad rahwast hulgana,
Meil ehid kodu kenamaste,
Teed laste silmad läikima.

Su ilmunise ime walguš
Meil tunnistuseks uueste,
Et igawene arm ja heldus
On tulnud meie lihase.

Oh hüüa meie hingedesse,
Mis taewa Iha armu töö!
Oh tule meie südamesse,
Sa püha, waike Jõulu öö!

Laste Jõulu laul.

Satja teelest.

Sa püha Jõulu lapsuke,
Kes tulid meile lastele,
Meid targaks, puhtaks armuga
Ning isa lapsiks tegema.

Siind jaatis isa halastus,
Kui ilma kattis pimedus,
Sa taewa walguš, Jeesuke,
Et taewalikuiš saakšime.

Sa püha Jõululapsuke,
Et täna sinu sünnipäew,
Sest laulab kõige laste hääl
Siin suure, laia ilma pääl.

Oh õnnista mind wäikest ka
Ja minu südant puhasta.
Mu hinge peše heledas
Ja rikas taewa hallikas.

Et kui su inglid oleks ma,
Nii alandliku meelega.
Et sulle jäeksin järgeste,
Mull' jeda kingi, Jeesuke.

Kurtumma lapse laul Jõulu õhtul.

Eatja keelest.

Rõõmsad jõulukellad hüüdwad
Läbi õhtu waikuse.

Inglifoovid kiites laulwad:

„Rahu maa pääl“ ilmale.

Hilgwal jõulutule walgel
Lapsukesed wäetimad
Rõõmsal südamel ja palgel
Taewa ija kiidawad.

Jõulu! kaunis, armas taja!
Jõulu, kaunim püha ja!
Rikka nii kui waeje maja
Ehid rahu, rõõmuga.

Armjatega pühal tunnil
Jõulupuu all wiibides
Tõuseb taja, watsel junnil
Jõulurõõm mull südames.

Seft ka minu juurde tõttab
Täna Dniistegija:
Armjaste mind kõrwal wõtab,
Hüüab uuest: „Gewata!“

Ei küll tungi kellaääled
Läbi luktuz kõrwadest;
Siiski tõus'wad rõõmu-laulud
Ülespoole südamest.

Eht küll puuduliselt huuled
Audwad tänu tunnistust,
Sumal, oma kiitust kuuled
Siiski kurdi lapse juust.

Vigimesed halastusel
Audwad abi heldeste.
Kristus ütleb: „Mis ja waesel
Teinud, tegid minule.“

Mull'gi tulehtes hiilgab
Imewalgel jõulupuu.
Kallil pühal öösel jaadab
Kiitma südame ja suu.

Taewa-Tja poole õhkan,
Ei ta heldus meelest kan.
Jõululaulu rõõmjast laulan:
„Sumalale olgu auu!“

Õhtul.

Tume pilwe taewast peidab
Waike murewaibaga,
Hiilgwaid tähesilmi heidab
Oma hõlma hingama.

Üksi otsib igatsuses
Taewal tähte nõder film,
Kuna waitind wäsimuses
Päewapüüdest puhkab ilm.

Waata! hele walge kiire
Langeb läbi pilwede!
Suulerikas lootuswiire
Wäsinule walw'jale.

Pilwe lahkub, taewas selgib
Pikkamisi, wiibides,
Tähti tähe järel helgib
Armsas hõbehilguses.

Pühaliku selgusega
Waatab rahu ilmale.
Jsa, selle walgusega
Walgusta mind heldeste!

Sa minult lahkunud!

Mu armsa Amalie mälestuseks.

I.

Sa armas ingel oled ära läinud,
Ma enam siin maailmas sind ei näe,
Oh lühikene tee, mis meie käinud
Siin üheskoos — ei ta mu meelest läe.

Mis oliin vaikselts igatsenud kaua,
Ma sinus leidsin kaunilt ühendud.
Oh saada, õnnis waim, ka üle haura
Mind, kellest ja nii wara lahkunud!

Mis kõlab hellalt kandlikeledeesse,
Mis elustab meil ärkand isamaa,
See helises ka meie südamesse
Küll waimustawa häälekõlaga.

Ming üle kõige, mis siin ehib ilma,
Mis tõstab isamaad meil armula,
Meil hiilgas taewaläige waimusilma,
Mis üksi täidab südant rahuga.

Ei ükski ilmas mind nii täiest mõistnud,
Ei ükski nii mul wõitnud südame,
Kui sina, kes end mulle järgest näitnud
Kui armastaja hella õefe.

Eht Jumal lihaft öde mull' ei andnud,
Sa olid waimus öeks minule.
Ma mõnda waitiist kaju meeles kandnud,
Mis sinuga on wajund põrmusse.

Sa noorelt läinud üles kodumaale,
Kui pitaks tee saab ilmas minuile?
Oh jõuatsin ma taewa koidu raale
Ka aegjaste ju saata jüdame!

Oh saatsin ma siud jääl, kus waitiud walu,
Issjanda jalgel jälle nägema,
Kus ühendab meid igawene elu
Ja õnnis, igawene ijamaa.

II.

Mu mälestuse õrnem öiekene,
Kes wara jellel ilmal närtsiid,
Su kaju lahke, waitne, tõeline
Mull' äratab weel hellad mölgendid.

Ma tean — siin ja oled mõnda kandnud,
Eht ial sest ei lausund sinu juu.
Sul Issand wägewamat abi andnud,
Kui jeda ilmas jõudnud keegi muu.

Nüüd oled lahkund — magad mullapõues,
Sing üles läinud ijamajasse.
Maailmas wõjusid ja wilus õues,
Nüüd walminud oled taewariigile.

III.

Maist' aasta järel ajamerde jõuab —
Sind ammu maeti mulla sülesse —
Su mälestus mu mõtteid saata nõuab
Ring juhata da taewa ülesse.

Mull' aastad waitist eluhoowi täitnud,
Ma 'pole enam rändaw linnuke.
Mull' Issiand mitmesugust armu näitnud,
Mull' andnud oma koduafeme

Oh, et ma süügi selle ilma elus
Et seda wõtaks ial unusta,
Oh mäletaks ma rõõmus nii kui walus,
Et siin ei ole jäädaw kodumaa

Oh mõtleksin ma ikka selle pääle,
Et meile taewas afe walmistud,
Et jõuaksin ka üksford sinna mäele,
Kus ja ju noorelt ajet pärinud.

Kui sinu lahkumine juhatanud
Wind usus lootma kõigest südamest,
Siis on, mis üksford kurbtust walmistanud,
Mul õnnistuseks saanud igawest.

Magaja lapsuke.

Sa naeratad unes, mu lapsuke,
Mis rõõmu toon'd urenäod sinule?
Kas lillede hulgas end löbustad,
Wõi inglid ju seltsis mängiwad?

Mu lapsuke, maga, mu kaunike,
Sind ema käed hoiawad hellaste!
Kas hingekest üles wiind une wäed,
Et taewase Issa palet näed?

Oh Issand, ju lõpmata armuga
Ea wõ:a mu lapsukest warjata!
Kas elutee pikk tal ehk lühike,
Wii teda ja taewa ülesje.

Dieke.

Ütle mull', dieke, ilus ja hella,
Ehitud õrnuse ehtega,
Kosta mull', kaunite, kas julle kaua
Alega on annetud õitjeda?

„Ei ole diek'jel elu, ei iga
Kauemaks kesta kui kewade!
Õilmitsen õrnast, pudenen pea,
Enne kui jõuab weel juwige.“

Ütle mull' dieke, kas sa siis heidad
Igawest mullasje magama?
Miks ja nii ruttu end põrmusje peidad
Miks ja meid kauem ei rõõmusta?

„Üürite ilmas on diek'je elu!
Põrmusje langeb ta puhkama,
Siisgi ja looda! uus kewade ilu
Aratab uuesti meid hulgana.“

Miks närtlid öiekene ?

„Miks närtlid öiekene
Mii wäga rutuste ?
Miks elu üüritene
Sind hüüdis ilmale,
Miks hele päitse tiire
Sind paistis puhkema,
Kui lähem koidu wiire
Sind laheb langeda ?“

„„Ei surma peletada
Saa keski kaugele.
Ei saatust seletada
Wõi üksigi öiete !
Ei julge kõneleda
Ma sellest sinuga.
Mu Looja teab jeda,
Miks pean närtsuma.““

Lapse lein.

"**M**its leinad lapsukene,
Mits walad pisaraid?
Waat', loodus kewadene
Doob õisi õrnemaid!

Waat', elu uuest ärtab
Nüüd wainul, wäljadel
Ning mullapõuest tärtab
Ta ime hiilgujel."

""
"Mis aitab õite ilu,
Mis kaunim kewade!
Mu emakese elu
Saab saagiks surmale.

Ta silma-sära kustund,
Ta käsi külm ning tuim
Ta juu ju kinni julgund
On surma raudne wõim.

Kuid südame ma temal
Weel tunnen tukshwat.
Surm riisub hellal emal
Ta elu, kallimat!""

""Laps, Looja käes kõit ilmad,
Sest pühi pisarad,
Kui hella ema silmad
Ka surmas kustuwad.

Ta waade armuline,
See hiilgas sinule.
Ta wiimne õhtamine,
See tõuseb taewasse.

Ning kui ta ihu mulda
Ju pandud magama,
Sull' õpetuse tulda
Ta jätnud pärida.

Ning etš ta hing sind alwa,
Kes maha jäetud ja,
Ka armastuses walwa
Weel kaitsja inglina?

Etš tema waim siis palu
Sääl taewa Ija ees
Su eest, kes tunned walu
Ja leinad filmawees?

Ei armastust ei murra
Ka jurma wõimusgi.
Küll ihu, see wõib jurra,
Hing elab ometi.

Sest wõida ära walu,
Ning waata ülesse!
Sääl igawene elu
Ja ülestõusmine."

Maeselapse lill.

(Das Veilchen. Viola odorata.)

Waenelaps wiib, pisar palgel,
Pärga ema hauale.
Mia ääres tema jalgel
Sitseb sinililleke.

Waga sinifilma waade
Langeb maha murule,
Ming kui jahutuse jaade
Kostab wastu hääleke :

„Miks ei pane, piigakene,
Münd ja tähel' armuga?
Eht küll wäeti wõsukene,
Wõin sind siisgi trööstida.

Olen nii kui sina ilmaš
Warjamata wäikene ;
Kaswan kewadešes külmaš,
Ütsgi mind ei hoolitse.

Aga kõrgel taewa telgil
Šja helduš aitamaš.
Koidukumal, ehahelgil
Münd ta kaste kojutáš.

Ei ta sindgi jäta maha,
Lapsukene, ialgi.
Ets sa tema pääle taha
Šeita muret koguni ?

Waiſis wäike lillekene
Lahke ſiniſilmaga.
Veitſis teda piigakene
Südameeſje ſõbrana.

Kaemas hoolſaſt aia kõrwalt
Suurtega ta üleſſe,
Iſtutas ta raja sõrwalt
Ema haua künkale.

Kaſtiſ lille ſagedaſti
Mutupiſaratega.
Kalmukünkäl kenamaſti
Lilleke löi loffama.

Wäike waenelapſukene
Waatiſ wagalt üleſſe.
Säält tall' abi igawene
Aratati aegſaſte.

Wiidi teda taſakeſti
Eluweele wõſuma,
Ija hõlma, igaweſti
Taewariigi taimena.

Uinus, wait kui emarinnal,
Kanti waitſelt kalmule!
Hõrnalt õitſeb hauapinnal
Waeſelapſe lilleke.

Soov.

J. B. ja A. B. pulmapäevaks 19. kuuenda t. p. 1887.

Kes südamed ühendand armuga,
See armastust andku, mis liikmata :
Mis aast-aastalt kaunimaks, kindlamaks läeb,
Mis tae vani kestab ja igawest jäeb.

Soov.

U. M. ja M. S. vnlmapäevaks 24. lõituse t. p. 1888.

Jesanda heldus teid juhatagu,
Dunnistagu teid armuga!
Jesand teil koda ehitagu,
Jäägu teil kaitsejaks lõpmata.

Soov.

E. ũ. S. le. Gesti-wärwilise pildi seletuseks.

Mis ootab Gestimaa teist, Gesti pojad,
Mis loodab teitest Gesti emakeel,
Mis iga ija, ema, wend ning sõjar,
Kel tõsine ning waga Gesti meel:
See tõusku uuest waimusilma ette
Teil Gesti-wärwilise pildiga,
Et nooruspõlwe ühenduse elu
Kui tammeoks wõiks kaunist haljenda.
Sest hoidke kofku tões ning armastuses
Ning kaswage aast aastalt kangemaks,
Et Gestimaa ford tänulikul meelel
Teid uhtusega omaks nimetaks.

Sa wõitsid, Galilea mees.

Karl Gerofi järelle.

Taav. laul 2, 10-12.

„Sa wõitsid, Galilea mees!“
Nii hüüab jures keisri hääl,
Kes hooste jalguš, põrmu sees
Sääl maas on sõja wälja pääl.
Ta wõidurikkait radadelt
Dn teda ära hüüdnud jurm.
Ta langes maha weriselt,
Ning keiser Julian on põrm.

Jah, uhke waim, sind wõitis see,
Kes merd ning tuuli waigistas,
See, kelle wastu kangeste
Sa olid waenus wõitlemas.
Sel jaagiks jaamad wägewad,
Kes walitsemas Isaga,
Ning uhked põrmu langewad,
Kui tema wõtab sõidelda.

Dh kahju sinust, wahwa mees!
Auujärjel ehteks olid ja.
Su waprus hiilgas teiste ees,
Dh Cäsarite pärija!

Et silma teenistusega
Said ristirahwast ärritud,
Sest Kristust ära heitsid ja
Ja needsid tema ristipuud.

Sa ajajooksu nobedat
Wäewõimul käffsid wiibida
Ning praegu langend jumalat
Sa hüüdsid hauast tõusema.
Pääd tõstis kõuejumal sääl
Ning Marsi kilp, see kõlises,
Ja waitse ristikuju pääl'
Apollo waatas pilgates.

Elysiumist ilmuma
Sa hüüdsid Greeka tarkasid,
Et waimurikka sõnaga
Nad Kristust ärawõidaksid.
Homeros tõstis kandle häält,
Et Taawetiga wõidelda,
Ning Plato tarkus Pauluselt
Läts wõidupalmi riijuma.

Sa püüdsid üles chita
Kõik ebatemplid uueste
Ning igauhte kaitseada,
Kes rohtu külwas niisuse.
Ka Abraami pojale
Sa andsid käsku armuga:
„Suut! Kristusele kiuju tee
Ning templit uuest ehita.“

Kuid, mis sa uhkelt rajasid,
Maawäriin neelas rutuga.
Ei targa mõistus, wõimsa hüüd
Küll furnuid hauast ärata.
Ei ajaratast weerejat
Wõi finni hoida keiserai.
Kes Kristust wõita püüawad,
Need saawad hukka wiimati.

Oh! kadunud su elupüüd
Kui warjutus siin ilma sees.
Meelt ärabeites kõlab hüüd :
„Sa wõitsid, Galilea mees!“
Waat! ajaraamat täheudas
Su nime musta ristiga.
Sull' kirik needmist walmistas,
Oh Julian Apostata!

Ära lase mind mitte inimeste kätte langeda.

Karl Gerofi järel.

2 Sam. 24, 14.

Siis ütles Daavid kabi vastu: Mul on väga kitsas lääs; langegem ometi Jehowa kätte, sest tema halastus on suur; aga inimeste kätte ei taha ma mitte langeda.

Juimeste kätte ära lase
Issand! ja mind mitte langeda.
Kas on linnul kulli-küüsis ase?
Tallel hundi-hambus armuta?
Lase langeda mind sinu kätte
Jumal! oma püha kohtuga.
Ija süda wiimaks tungib ette,
Lasse pärast läheb sulama.

Juimeste filmi ära saada
Minu üle aru tegema,
Teise langmist võtavad nemad waata,
Wenna pinda ihaldusega.
Juhatagu mind su pale walgus,
Kelle pilk käib läbi südamest,
Kelle isa-filma armu selgus
Lang'mast hoiab nõtra lapsukest.

Inimeste keeltel, ära anna
Wõimust, mu pääl kohut mõista ja!
Nende kiitust ei wõi miski panna,
Nende wiha nõelab ussina.
Sinu sõna mõistku kohut ije,
Mis kui mõet wõib südant lõhesta,
Aga mis ka löödud haawa siise
Walmis armu õli walama

Inimeste südant usaldada,
Wägewaid ning rahwast kindlaste
Ära laje Isjand! Ehitada
Wõitsin ennem koda aurusje.
Ole ije ja mu toja alus,
Wii mind oma tiiva warjule.
Õnnis, kes nii rõõmus, kui ka walus
Langeb sinu, Jsa, hõlmasje.

Oh õnnis maja.

R. J. Bh. Spitta järel.

Omalt wiisil ehk Punschel'i liisa nr. 26.

Oh õnnis maja, kes sind wastu wõtab,
Sa hinge sõber, Ihsand Jeesus Krist!
Mis alati sind teretama tõtab
Kui armamat ning auustud külalist,
Kus südamed kõik tufsuwad full' wastu,
Kõik filmad sinu pääle waatawad.
Kus ükski ei su käsust üle astu,
Kõik sinu sõna kuulma nobedad.

Oh õnnis maja, kus su armastuses
On mees ning naene ühed koguni,
Kui ühe õnnistuse päranduses,
Ei kumbki usus mõtle teisiti;
Kus mõlemad su järel truust jõudwad,
Nii rõõmus, kui ka walus ühtlasi
Ning sinu juurde üksnes jääda nõudwad,
Nii hääl kui kurjal päewal alati.

Oh õnnis maja, kus ka lapsukesi
Su juurde kantaks palwe kätega.
Oh laste sõber, kes ei hoidmast wäsi
Neid suurema kui ema armuga.

Kus sinu jalgele nad liginewad
Ning sinu magust kõnet kuulawad,
Ning aegfaste su kiitust häälitsewad,
Sind tundwad, armast Õnnistegijat.

Dh õnnis maja, kus sind mäletawad
Mii ümardaja kui ka sulane;
Sind kõigis töödes meele tuletawad,
Et sünniks ikka sinu tahtmine;
Kui sinu omad, sinu majalised,
Ning armastuses wabad teenijad,
Kes wäsimata töös on rõõmulised,
Suurt truudust wäikseis asjus näitawad.

Dh õnnis maja, kus ja ligi oled,
Kus rõõmus ükski sind ei unusta.
Dh õnnis maja, kus ja aitma tuled
Ning oled sõber, arst ning treöstija.
Kust siis, kui päewa-töö on otja saanud,
Kõik lähewad üks teise järele
Nad sinna, kust sind Iha läkitanud,
Su suurde, kauni isamajasje.

Oh ärka usklik rahwas.

Laurentius Laurentii järele.

Wiiil: Ma tahan jätta maha.

Oh ärka usklik rahwas,
Maailma walgusta!
Kõik ootma ole wahwas,
Dõ jõuab rutuga.
Sind päästma tuleb, alwa,
Nüüd peigmees juures wäes.
Oh palu, wõitle, walwa!
Keskõõ on warsti käes.

Nüüd lambid walmistage
Ja täitke õliga
Kõik hinge ehitage
Kõik päästmist ootama!
Siioni wahid hüüdwad,
Sest peidmees ligidal;
Da wastu tõtta püüdwad
Kõik pühad taewa all.

Oh targad neitsid, tõstke
Pääd warmalt ülesse
Ning rõõmuhäälel kostke
Nüüd ingli koorile.
Oh riigi rahwas, ärka!
Sest üks on wallali
Ning pulma kutses märka,
Peid tuleb peagi.

Tast ajad tähte andwad,
Sest ärge uinuge.
Puud juba õiji kandwad,
Ning kaunim fewade
Toob jahutuse aega
Ning eha walgustus
Ju näitab kangelst päewa,
Mil kaob pimedus.

Kes mõiks nüüd unes olla?
Kes tark, jääb walwama,
Sest Jumal mõtab tulla
Ning ilma nuhelda:
Kõik neid, kes kummardawad
Siin metsalise ees
Ning teda teotawad,
Kes ülem abimees.

Ta wastu maa pääl tulge,
Kel Siion armas siin,

Ning wäga rõõmsad olge,
Sest lõpnud teie piin.
Waat', rõõmupäew on koitnud,
Ning talle pruudile,
Sest et ta ära wõitnud,
Nüüd krooni antakse.

Kes kannatust on kandnud,
Ning surnud päästjaga,
Neil' risti järel andnud
Ta rõõmu lõpmata.
Kad peawad walitsema
Nüüd tema auu sees
Ning kiites kõnelema
Kõik talle järje ees.

Siin paistwad wõidupalmid
Ning walged riided ka
Ning rõõmulaulu salmid
Siin kostwad lõpmata.
Siin seiswad walmis wihud,
Ning ülestõuswad siin
Kõik wõitlejate ihud,
Siin woolab rõõmuwiiu.

Jerusaleem, ja säraw,
Siin oled ilmunud!
Siin lahti eluwäraw
Neil', kes on lunastud.

Siin taewa'innas hoiab
Neid Jssand auu sees,
Ning mõrsja aset leiab
Siin pulma laua ees.

Dh Jeesus, rõõmu päike,
Dh tõuse, tule ja!
Dh ärka wägew äike,
Ning jookse rutuga!
Dh tule, meile kastes,
Ning wii meid wõidu'e,
Sest pääd ning käsi tõstes
Su päästmist ootame.

Kaduwus.

Sej. 40. 6—8. 1 Petr. 1, 24, 25.

Kõit rahwas on kui rohi,
Kõit aui kui lilleke;
Ei jäedwat ajet tohi
Kad saada omale.
Tuul puhub õied maha
Kõik on häwitud;
Ei kohta tunda taha,
Kus lill ford õitienud.

Miks oma eluaja
Siis nõnda elad ja,
Kui poleks ial waja
Sul ilmast lahkuda?
Oh nõder inimene,
Dns see su tugewus,
Et elu üirikene
Su ainus igatjus?

Kas oled eluajal
Sa mõnda waewa näind;

Kas õnnistust su majal,
Et töö sul korda läind:
Ea kõik kord ära annad
Ning jätad igawest,
Kas keisri-krooni kannad
Eht sandi kepikest.

Küll mõtled fagedasti,
Oh uhke süda sa,
Et saab kord walufasti
Sind kawa leinada.
Kuid teine warsti täidab
Su tühja ašeme.
Su mälestuse heidab
Aeg unustusesse.

Seft mõtle, inimene,
Mis ilmas nõuad sa,
See kõik on üürikene
Ning peab kaduma.
Kui lillekene aasas,
Mii õitsed, kaswad sa
Ning kõige liha kaasas
Pead põrmu langema.

Ning siiski leiad sammast,
Mis seisab igawest,
Ei karda ajahammast,
Ei kõigu tormidest:

Su taewa Ija jõna
Jäeb põlwest põlweni,
Su taewa Ija jõna
See seisab alati.

Kui jelle pääle loodad,
Mis jõna tõutab,
Kui jellest elu ootad,
Siis elu sulle jaab.
Eht wõitlemist jul kawa,
Jäab sulle süisgi wõit,
Kõing kumab üle hawa
Sul uue elu koit.

S i s u.

	Lehekülg.
Soowituselk	5
Rodu	7
Mu Eestimaa	8
Raugel	9
Isamaa	10
Hall	11
Ei saa	12
Hüüd	13
Miks?	16
Tunne!	17
Sügise	18
Aeg annab arutust	19
Isjanda pääle ehita koda	21
Hääl	22
Walwa!	24
Kewade mõitlus	25
Pööre	26
Sügise tundmus	27
Sügise mõtted	28
Õõulu õõ	30
Waste Õõulu laul.	31
Kurttumma lapse laul Õõulu õõrul	32
Õõtul	34

Sa minust lahkunud	35
Magaja lapsukine	38
Diele	39
Miks närtšid die'ene	40
Vapse lein	41
Waejelapse lill	43
Soow	45
Soow	46
Soow	47
Sa wõitšid, Galilea mees	48
Ära lase mind mitte inimeste kätte langeda.	51
Dh õnnis maja	53
Dh ärka usklik rahwas.	55
Raduwus	59

Ar 834
Ederberg

